

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjar Chelminowski, wiadomości potocznych Bogdan Piotrowski, za inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcina 70

Poznań, czwartek dnia 13 czerwca 1935

Rok 30

Nr. 267 Wydanie P

Poznań, 12 czerwca.

Załamany „front Stresy”

Front stresyński tak jakby nie istniał, a inicjatywa dyplomatyczna znalazła się znowu w ręku Berlina. Doniosła ta zmiana na szachownicy europejskiej dokonała się niemal niepostrzeżenie w ciągu maja. Na załamanie się frontu stresyńskiego wpłynęły: zatarg włosko - angielski z powodu Abisynji oraz pakt francusko - sowiecki i czesko - sowiecki. Te dwa ostatnie układy dyplomatyczne naruszyły, zdaniem Mussoliniego, dotychczasową równowagę się.

W przekonaniu Berlina układ francusko - sowiecki jest sprzeczny z traktatem lokarneńskim. Memorandum z wykazaniem sprzeczności między paktem francusko - sowieckim a traktatem lokarneńskim, jakie rząd niemiecki złożył w Rzymie, podobnie jak w Paryżu i Londynie, spotkało się w kołach politycznych włoskich z pewnym zrozumieniem. Co ważniejsze jednak rozmowy, jakie po powrocie z Berlina miał ambasador niemiecki w Rzymie von Hassel z podsekretarzem stanu Suvichem, sprowadziły tak dalece odprężenie w stosunkach włosko - niemieckich, że zaczyna się tu mówić o możliwości wyrównania poglądów między obu rządami na sprawę Austrii, do czego, obiektywnie biorąc, jeszcze dość daleko. Ale pakt nadunajski, ściśle związany z układem włosko - francuskim z 3 stycznia b. r., zdaje się być odłożony ad calendarum graecis, a równocześnie są szerzone uporeczywie pogłoski, że obecny rząd Schuschnigga coraz mniej znajduje oparcia w opinii publicznej i że rząd włoski nie będzie w stanie galwanizować w nieskończoność niepodległości Austrii, — lepiej przeto zrobić, porozumiewawszy się z Niemcami. Oczywiście źródłem tych celowych pogłosek jest Berlin i jego austriackie agentury.

Polemika włosko - angielska na tle kwestji abisyńskiej przerodziła się w zatarg, robiąc głęboką wyrwę w solidarności frontu stresyńskiego. Stosunki włosko - angielskie może nigdy nie były tak napięte, jak obecnie, i nigdy nie byliśmy świadkami takiego podniecenia. Prasa włoska zarzuca prasie i kołom politycznym angielskim, iż ich stanowisko zdecydowało o prowokacyjnym zachowaniu się Addis - Abbeby. Dwa nowe zajęcia graniczne, dwa nowe napady (pod Dancafi i pod Mustahil), z których pierwszy wyjątkowo krwawy, sa, zdaniem prasy włoskiej, ilustracją, potwierdzającą najlepiej słusność zarzutów włoskich. Zajęcia te uważa się za symptomatyczne na dowód, że żadna komisja, żaden arbitraż nie będzie w stanie położyć im końca i że konflikt obecny może być rozstrzygnięty tylko z bronią w ręku. W ich świetle — piszą dzienniki włoskie — hipokryzja angielska występuje tem bardziej jaskrawo, że Anglja, roztkliwiająca się nad sprawami Abisynji, sama gwałtem i tylko gwałtem opanowała swe olbrzymie posiadłości.

Gdańsk odgradza się od Polski

Wprowadzenie reglamentacji dewiz na obszarze Wolnego Miasta — Granica polsko-gdańska jest szczelnie zamknięta — Rozwiane złudzenia prasy „sanacyjnej”

Gdańsk (Tel. wł.) Dziś od samego rana na przejściach granicznych powstało niewidziane dotąd zamieszanie. Gdańscy strażnicy zaczęli wstrzymywać autobusy, również przedłużono postój pociągów na stacjach, położonych na terytorjum wolnego miasta.

Strażnicy zaczęli wykonywać postanowienia ustawy, wydanej ubiegłej nocy przez senat. Ustawa ta wprowadza reglamentację dewizową. Podróżnym zabierano pieniądze, wydając wzamian świstki papieru, stwierdzające wysokość kwot zabranych i złożonych do depozytów stacyj granicznych.

Wydany rano 57 nr. „Gdańskiego Dziennika Urzędowego” wyjaśnia powody niezwyklego ruchu, jaki dziś zaobserwowano na przejściach granicznych. Gdańsk wprowadza ustawową reglamentację dewizową. Nowa instytucja nazwana jest „Devisen-Bewirtschaftung”. Dla wykonania postanowień ustawy stworzy się „Devisen - Bewirtschaftungsstelle” przy Gdańskim Banku Emisyjnym („Bank von Danzig”). Bank ten może przyznane mu uprawnienia odstąpić również innym bankom. Ustawa zakazuje obrotów dewizami bez pośrednictwa „Devisen - Bewirtschaftungsstelle”. Odtąd z Gdańska można wywieźć tylko kwotę nieprzekraczającą 20 guldenów. Zarządzono równocześnie kontrolę listów poleconych i wartościowych.

Wprowadzenie reglamentacji dewizowej wywołało w kołach gospodarczych olbrzymie wrażenie. Jest to odgrozienie się Gdańska od Polski murem granicznym.

Wprowadzenie ustawy reglamentacyjnej przekreśla wszelkie złudzenia,

którym dawano wyraz w polskiej prasie prorządowej, że dewaluacja guldena, zrównanie jego wartości z złotym polskim, jest szczerą chęcią zacieśnienia więzów między Polską a Gdańskiem. Ustawa o reglamentacji dewizowej wskazuje, że w Gdańsku nadal względy polityczne niemieckie górują na wszelkim rachunkiem gospodarczym. Poszedł on zdecydowanie w

kierunku oddalenia się od Polski.

W związku z wytworzoną sytuacją, użyteczność portu gdańskiego dla nas jest pod dużym znakiem zapytania. Z wielką niecierpliwością i zaciękwieniem oczekuje się w Gdańsku dzisiejszego sejmku, zapowiedzianego na godz. 17. Deklaracje senatu gdańskiego na tem posiedzeniu będą transmittowane przez radio.

Warunki Anglii w rokowaniach z Niemcami

Cztery postulaty Wielkiej Brytanji w sprawach morskich

Londyn (PAT). „Daily Herald” donosi, iż Wielka Brytanja postawi cztery warunki w rokowaniach morskich z Niemcami:

1) Przyznana cyfra tonnażu nie będzie globalną, lecz odnosić się będzie do poszczególnych kategorii, t. zn. że Niemcy będą mogli posiadać tylko 35 procent tonnażu w każdej kategorii floty brytyjskiej.

2) Budowa okrętów niemieckich będzie rozłożona na szereg lat, tak, aby Rzesza nie posiadała samych nowych statków, gdy angielskie będą już przestarzałe.

3) Zgoda Francji, Włoch i Stanów Zjednoczonych i Japonji.

4) Znalazienie sposobu zmiany postanowień traktatu wersalskiego.

Proces szpiegowski w Kiszyniowie

Czerniowce (PAT) Przed sądem wojennym w Kiszyniowie toczy się sensacyjny proces grupy inżynierów komunistów.

Na ławie oskarżonych zasiada szpieg Flucz, b. urzędnik izby skarbowej w Bukareszcie, oraz inżynierowie Riten-

berg i Joswin z Bukaresztu i Desbi i Tighiny.

Flucz, jak stwierdza akt oskarżenia, przeszedł w Sowietach szkołę szpiegowską, poczem powrócił do Rumunji, gdzie udało mu się umieścić pozostałych oskarżonych na odpowiedzialnych stanowiskach.

Szczególnie ostry ton przybrała wymiana zdań między „Giornale d'Italia” a „Timesem” i innymi dziennikami angielskimi. Jeżeli Anglja usprawiedliwia swoje zdobycze afrykańskie, — pisał „Giornale d'Italia”, — i uważa je za swą misję cywilizacyjną, musi przyznać conajmniej to samo prawo Włochom. Ale niedopuszczalne jest, by nasyciwszy się kolonjami, chciała stworzyć przy pomocy Ligi Narodów wygodną dla swych egoistycznych interesów tamę dla innych. „Giornale d'Italia” twierdzi, iż pułkownik Clifford, szef anglo - etjopskiej komisji rozgraniczenia miał się wyrazić, iż Abisynja gotowa jest przyjąć protektorat angielski na 25 lat, ale za żadną cenę nie dopuści do włoskiego (ze strony angielskiej) zaprzeczenia temu urzędowo. Pułkownik Cliffordowi zarzuca się tu wręcz, że jest on duchowym sprawcą zajęcia pod Uakual, i że Abisyńczycy z jego eskorty brali udział w napadzie na oddział włoski.

Ale jako na fakt najznamienniejszy, wskazuje się, iż właśnie w tych dniach rząd angielski zawarł z Abisynją w wielkim pośpiechu układ, mocą którego Anglja będzie mogła zbudować wielką tamę na jeziorze Tsana, celem regulowania dopływu wód do Nilu. Powyższym układem Anglja, pisze „Giornale d'Italia”, zahipotekowała na swój uży-

tek bardzo ważne terytorjum abisyńskie, płacąc znaczne sumy, których rząd abisyński użyje na przygotowania wojenne przeciwko Włochom. Anglji nie chodzi więc, pisze cała prasa włoska, za „Giornale d'Italia”, o obronę rzekomych praw Abisynji, ani też o autorytet Ligi Narodów, ale o konkretne plany, które łączą się wyłącznie z interesami angielskimi i w tych interesach, a nie gdzie indziej tkwi źródło ataków prasy angielskiej na Włochy. Abisynja ma być zachowana w całości dla planów angielskich! Anglicy zajmują już tam cały szereg punktów o znaczeniu strategicznym.

Co do wód jeziora Tsana, to przynajmniej do ich części Włochy mają pretensję, bo bez nich nie może być mowy o nawodnieniu Erytrei i o uprawie tam bawełny, którą Włochy muszą sprowadzać za około 150 milionów lir rocznie. Erytrea bez wód jeziora Tsana musiałaby pozostać nadal pustynią. Widać więc z tego, jak ważne i jak liczne interesy zbiegają się w Abisynji i jak niełatwo przyjdzie je pogodzić między sobą. Tak więc sen cesarza Abisynji o dostępie do morza i panafrykańskim imperjum zdaje się znikać bezpowrotnie.

Z depeesz wiadomo, że polemika włosko - angielska znalazła echo w izbie gmin, gdzie poseł Attle z Partji Pra-

cy wezwał rząd do oświadczenia, iż na wypadek wybuchu wojny Włoch z Abisynją Anglja zamknie Włochom przejazd przez kanał suezki. Minister Eden, odpowiadając na interpelację, zbył oczywiście milczeniem tę niewczesną propozycję, mówił natomiast wiele o przyjaźni angielsko - włoskiej, wyrażając jeszcze raz nadzieję, że konflikt włosko - abisyński znajdzie pokojowe rozwiązanie w ramach Ligi Narodów. Ta ponowna wzmianka o Lidze zrobiła w Rzymie złe wrażenie i oto nazajutrz sam Mussolini uznał za stosowne zamknąć polemikę angielsko - włoską i wogóle dyskusję abisyńską następującymi słowami, w mowie, wygłoszonej na przeglądzie wojsk w Sardynji: „Będziemy naśladowali literalnie tych, którzy nam dają lekcję. Pokazali oni, gdy chodziło o stworzenie imperjum i o jego obronę, że nie brali nigdy w rachubę opinii świata... Mamy stare i nowe rachunki do uregulowania i uregulujemy je!”...

Po tych słowach na pokojowe rozwiązanie konfliktu z Abisynją niema już miejsca. Niedarmo Mussolini od kilku lat zapowiadał, że rok 1935 będzie rokiem przełomowym. Narody i rządy Europy muszą czuwać i być przygotowane na wszelką ewentualność.

S. M.

R z y m.

Sito senackie

O ile w dyskusji na łamach prasy sporo miejsca i uwag krytycznych poświęcono ordynacji wyborczej do Sejmu, to stosunkowo bardzo mało zajmowano się dotąd ordynacją senacką. Na tę obojętność złożyły się, naszym zdaniem, dwie przyczyny. Po pierwsze przyzwyczailiśmy się do tego, że w dotychczasowym ustroju Senat odgrywał rolę drugorzędną w stosunku do Sejmu, po drugie z przebiegu obrad nad nową konstytucją wynikało dość wyraźnie, że nowy Senat będzie miał „elitarny” charakter, z czym także opinia publiczna w pewnym stopniu się oswoiła.

Pewną niespodzianką było rozszerzenie przez grupę konstytucyjną B. B. ram tej „elity” i dopuszczenie do niej wyborców, posiadających cenzus wykształcenia. Rzecz przytem charakterystyczna, że średnia szkoła zawodowa postawiono na równi z uniwersytetem, skutkiem czego nauczyciele szkół powszechnych i podchorążowie rezerwy wywyższeni zostali ponad absolwentów średnich szkół ogólnie - kształcących. Jeden z członków grupy konstytucyjnej B. B. i bodaj autor poprawki, wprowadzającej do wyborów senackich cenzus tłumaczył na łamach wileńskiego „Słowa” to dziwne rozróżnienie w ten sposób, że matura gimnazjalna to dopiero „półmetek” na drodze do zdobycia zawodu. Jak widzimy, nasze życie polityczne zaczyna żeglować pod znakiem zawodowości. Szkoda tylko, że za dużo jest takich, którzy, doszedłszy do „mety” zawodowego wykształcenia, nie znajdują na niej ani zawodowej, ani wogóle żadnej pracy. Bardzo wątpliwe jest, czy tych — a jest ich tysiące — pociągnie zaliczenie do senackiej „elity”.

Po wprowadzeniu cenzusu wykształcenia wyborcy do Senatu dzielą się na trzy grupy: 1) grupa zasługi, do której należą odznaczeni orderami; 2) grupa zaufania, złożona z radnych gminnych, miejskich i powiatowych, radców izb gospodarczych, przewodniczących cechów, przewodniczących zarządów kółek roln. przewodniczących oddziałów miejscowych związków zawodowych, liczących ponad 1000 członków, członków zarządów central tychże związków, oraz z przewodniczących kół stowarzyszeń wyższej użyteczności publicznej.

Wniosek klubu B. B. W. R., zawierający tę elitarną ordynację, nie podaje żadnych objaśnień, żadnych statystyk. Skutkiem tego nie znamy nawet przybliżonej cyfry wyborców do Senatu. W każdym razie cyfra 500.000, podawana w pierwszej chwili przez prasę, wydaje nam się mocno przesadzona. A przecież stanowi ona zaledwie 3 — 4 proc. dotychczasowej ilości wyborców do Senatu.

Zdawałoby się, że tak starannie dobranej „elicie” możnaby bez obawy dać bezpośrednie prawo wyboru senatorów. Ale twórcy ordynacji byli odmiennego zdania. Stworzyli oni skomplikowany system wyborów pośrednich, którego samo przedstawienie starczy za wszelką krytykę.

Każdy powiat ma być podzielony na obwody, liczące po 90 — 120 wyborców do Senatu. Ci zbiorą się w oznaczonym dniu i wybiorą po 1 delegacie z każdego obwodu do wojewódzkiego kolegium wyborczego.

Owi delegaci będą wezwani do miasta wojewódzkiego celem dokonania wyboru senatorów, ale i tym razem jeszcze nie bezpośrednio. Najpierw bowiem to kolegium wojewódzkie wybierze sobie przewodniczącego, a potem na jego wniosek komisję główną. Ta komisja główna ułoży listę kandydatów (na posiedzeniu tajnym!). Ilość tych kandydatów nie może przewyższać podwójnej ilości mandatów senatorskich, przypadających na dane województwo.

Dwudziestu członków kolegium (cyfra stosunkowo bardzo duża) może zażądać uzupełnienia listy nazwiskiem dodatkowego kandydata.

Dopiero teraz rozpocznie się właściwy wybór — oczywiście bez żadnej ochrony mniejszości! Każdy członek kolegium wypisuje na karcie tyle nazwisk, ile jest w województwie mandatów, czyli większość bierze je wszystkie.

Przez takie to sito o kilku dniach będzie przesiewany skład izby senatorskiej. Gdy dodamy jeszcze, że w kolegiach niedopuszczalne są jakiegokolwiek obrady, stanie się dla nas jasnym, że wybory wypadną tak, jak sobie będą życzyły czynniki, panujące nad całością tego skomplikowanego systemu. Czynniki te nie będą stronictwa polityczne, wyklęte przez obydwie ordynacje.

Gdy zważymy, że skarb państwa ma pokrywać djety komisji wyborczych i koszty przejazdu członków kolegiów do miast wojewódzkich, że także i gminy będą miały w związku z temi wyborami niemałe wydatki, — rodzi się mimowoli pytanie: Czy nie byłoby prościej, gdyby Prezydent Rzeczypospolitej mianował nie tylko 1/3 senatorów, ale cały Senat?

M. K.

Idealnie czysta bielizna oto tajemnica tego mydła

Z uśmiechem zadowolenia przyjmuje gospodyni słowa pochwały dla czystości jej bielizny. Wie dobrze, że jest to zasługa czystego, rdzennego mydła, które usuwa wszelki brud, a przytem zapobiega żółknięciu bielizny

MYDŁO JELEŃ SCHICHT

Do namoczenia Proszek Schichta

Pg 4192-62.262

KONFERENCJA WŁOSKO - ABISYŃSKA

W Medjolanie odbywa się obecnie konferencja dotycząca sporu włosko - abisyńskiego. Przy stole siedzą: deleg. Stan. Ziedn. Pitman, Benjamin Pattek, hr. Aldovrandi (w środku), oraz prof. Lapra tello, delegat francuski.

Zjazd wszechniemiecki w Prusach Wschodnich

W oba dni Zielonych Świątek obradował w Królewcu zjazd „Związku Niemczyzny Zagranicznej” (Volksbund für das Deutschtum im Auslande), organizacji, która jednoczy w swych szeregach Niemców, mieszkających poza granicami Rzeszy. Zjazd rozpoczął się w Malborku w celu uczczenia 15-lecia plebiscytu na Warmji i Mazurach, następnie przeniosł się dla głównych obrad do Królewca, wreszcie zakończony będzie w czwartek Bożego Ciała w nowowzniesionym panteonie narodowym pod Tannenbergiem. Przez cały więc tydzień stoi ludność Prus Wschodnich pod znakiem obchodów na cześć niemczyzny.

Tegoroczny zjazd niemczyzny zagranicznej jest 51-y z rzędu. Tradycja zjazdów tych jest, że odbywają się zwykle w którymś z miast „pogranicza”, przyczem wybór pada każdorazowo tam, gdzie „problem graniczny” jest najaktualniejszy. W r. 1933 zjechano się w Passawie nad granicą austriacką, w r. 1934 w Trewirze w pobliżu Saary. Jeśli na rok bieżący wybrano Prusy Wschodnie, chciano przez to dać wyraz aktualności problemu Kłajpedy. Na każdym też kroku figuruje tym razem Kłajpeda jako hasło i symbol. Znany z dawniejszych lat termin „krwawiejącej granicy” przeniosł się teraz nad Niemcy.

To, że za teren tegorocznego zjazdu wszechniemieckiego obrane zostały Prusy Wschodnie, było zanadto necną okazją, by jednocześnie nie zużytkować licznego napływu gości dla innego jeszcze celu: przypomnienia narodowi niemieckiemu problemów „wschodnich” w ogólności, a przede wszystkim zagadnienia „korytarza” i Prus Wschodnich, przynajmniej w granicach, na jakie pozwala dziś ogólna linja tak zw. odprężenia polsko-niemieckiego. „Zjazd niemieczyzny” uwzględnił więc w swoim programie wspomniane momenty „polityki wschodniej”.

Już fakt, że przybywających z wszystkich stron Rzeszy uczestników, po przekroczeniu przez nich „korytarza” pomorskiego, oczekiwał zaraz na wstępie obchód rocznicy 15-lecia plebiscytu warmińskiego, nadawał całej ich podróży wschodnio - pruskiej odpowiednie piętno. Obchód odbył się na dziedzińcu zamku krzyżackiego w Malborku, używanego tylokrotnie za scenę dla różnych zjazdów „kresowych”, o charakterze dobrze nam znanym z okresu germanizacyjnego.

W tej atmosferze wspomnień krzyżackich nie brakło i w dalszym przebiegu zjazdu rozmaitych aluzji do „wschodu niemieckiego”, w myśl starych, dobrze znanych wzorów. Na zakończenie uroczystości w Królewcu dziękował

prof. Oberländer w imieniu sfer urzędowych przybyłej na zjazd młodzieży z Rzeszy, że przez swą obecność dała „świadczenie wiary w niemiecki wschód”.

Rozumie się, że obrady zjazdu niemieczyzny zagranicznej stały całkowicie pod wpływem doktryn narodowo - socjalistycznych, na dowód, że idee te ogarniają dzisiaj życie niemieczyzny poza granicami Rzeszy w równej mierze, co życie wewnątrz Niemiec. Widać to z treści rezolucyj zjazdowych, w których m. i. powiedziano, co następuje:

„Życie narodowe jest podstawą życia niemieczyzny. Cała młodzież niemiecka winna być wychowywana w niemieczyźnie. Wyjątkowe położenie narodu niemieckiego, którego tylko dwie trzecie, złączone są w Rzeszy, stanowi przeszkodę dla celu, aby wychowanie obywatelskie i narodowe wzajemnie się uzupełniały. Domagamy się wobec tego, aby we wszystkich krajach poza wychowaniem obywatelskim realizowane również było wychowanie na podstawie narodowej.”

Jak szerokie są zaś ambicje ekspansyjne Niemiec według teorii rasowych Trzeciej Rzeszy, dowodzą słowa następujące:

„Jesteśmy narodem 100-miljonowym — czytamy w jednym z komentarzy zjazdowych —, gdyż „Niemcy”, to nie tylko państwo, które zwie się „Rzesza niemiecka”. Niemcy obejmują każde terytorjum, zamieszkałe przez naród niemiecki, każde terytorjum, gdzie się mówi językiem niemieckim i gdzie się myśli po niemiecku. Obejmują one także rodaków niemieckich, którzy są obywatelami zagranicznymi. Zagraniczny Niemiec nie jest cudzoziemcem. Niemcem się pozostaje, pomimo że się ma paszport zagraniczny. Krew, rasa, język określają przynależność do narodu.”

Jak widać, zgodne jest powyższe rozumowanie z tylokrotnie głoszoną hitlerowską ideologią rasową i prawnopanstwową.

Skutki wojny a rozrodczość w Niemczech

Niemieckie ministerstwo wojny ogłosiło definitywne dane cyfrowe, dotyczące ogólnych strat w ludziach, jakie wyrządziła Niemcom wojna światowa. Dane, które ogłaszane były dawniej, tracą wobec tego znaczenie jako zestawienia o charakterze tymczasowym. Statystyka ministerstwa wojny sporządzona jest z myślą o wykazaniu skutków wojny dla rozrodczości narodu niemieckiego.

Ogólna liczba zabitych oraz zmarłych wskutek działań wojennych wynosi 2.036.897. Z tego przeważająca część — 1.900.876 — należała do armii lądowej, 34.836 do marynarki, 1.181 do wojsk kolonialnych. Cyfry zaginionych szacuje się na ok. 100.000.

Liczba żołnierzy rannych w latach 1914—18 wynosi 4.814.557. Z pośród tych zostało inwalidami 89.760, a niewiadomymi 2.734.

Ubytek narodzin, spowodowany w Niemczech wypadkami wojennymi, obliczany jest na ok. 3 miliony.

Od Krzemieńca do Wilna

Prof. Wroniecki wraz z uczniami swymi studjuje mapę kresów wschodnich, wytyczając trasę projektowanej tegorocznej wycieczki artystycznej.

Dowiedziałem się, że prof. Jan Jerzy Wroniecki, jak corocznie, tak i w tym roku organizuje jakąś bardzo ciekawą wycieczkę na kresy wschodnie. Wobec tego wybieram się do niego na ul. Jezuczką, do Państw. Szkoły Sztuk Zdobniczych. Wdrapuję się na trzecie piętro, to jest — na poddasze, wdzieram się do wskazanego mi gabinetu i — zastaję cudowny nieład. Wszędzie — na fotelach, krzesłkach, stołach, stolikach, na szafie i na podłodze — wszędzie rozrzucone rysunki, projekty, fotosy, mapy... Zanim zdołałem się zorientować w chaosie, otwierają się drzwi sąsiedniej pracowni, i wchodzi prof. Wroniecki.

— Ach, to pan redaktor! To ślicznie! Bo widzi pan, zaafierowany uczeń zaanonsował mi, że przyszedł gość na pewno z urzędu skarbowego. A to teka pańska widocznie tak przykre nasunęła mu przypomnienie komornika... Więc proszę, czem mogę służyć?

— Słyszałem, że pan profesor organizuje i w tym roku podczas wakacji ciekawą wycieczkę znów na kresy wschodnie?

— Tak! Jak panu wiadomo, kresy wschodnie już znam. Ze znanym podróżnikiem Arkadym Fiedlerem w pierwszych latach po wojnie jako pierwsi Wielkopolanie podróżowaliśmy łodzią Dniestrem po wschodniej Małopolsce — a w parę lat później — Niemnem od granicy sowieckiej do Grodna.

— Wiem, znam, czytałem: „Przez porochy Dr. tru”. A jakie zamiary ma pan obecnie?”

— W tym roku zabieram najzdolniejszych uczniów i absolwentów mego wydziału, by zwiedzić prawie całe kresy wschodnie, bo trasa nasza prowa-

dzi od Krzemieńca do Wilna. Właściwa wędrówka łodziami (dwa wspinałoby kajaki, „Wrona” i „Zyndram”, zbudowali nasi uczniowie, a jedną większą łódź uzyskaliśmy dzięki uprzejmości gimnazjum w Łucku) — prowadzi nas siedmioma rzekami, i to Styrem, Strumieniem, Piną, Prypeciem, Jasioldą, Szczarą i Niemnem do Grodna. Z Łucka urządzamy wycieczki, zwiedzając ciekawsze zabytki Wołynia, jak Peczatów, Krzemieniec i O-

Rentler z St. Len

W podmiejskiej kolonii paryskiej St. Leu mieszkał od lat kilku „Mr. Gaston” — jak go powszechnie nazywano. Posiadał on niedużą willę, otoczoną pięknym ogrodem, w którym w letnie wieczory zażywał przechadzki, wchłaniając zapach rozkwitających dali, róż i hortensyj. Bywało, że właściciel tej uroczej posesji, folgując wewnętrznej potrzebie, chwytał za gitarę i intonował rzewną piosenkę, śpiewaną ładnym tenorowym głosem tak, że oczy przysłuchujących się sąsiadek zwiły się lekko wzruszenia. Mieszkańcy kolonii St. Leu znali Mr. Gastona jako spokojnego, przyzwoitego starszego pana, który, spełniwszy swe zadanie życiowe, w zaciszu spożywał owoce swej pracy — jak tyłu innych rentierów. Żadnych bliższych wiadomości o życiu jego kolejach nikt nie posiadał, gdyż sympatyczny p. Gaston nikomu się nie udzielał, pędząc samotny żywot. Przypuszczano tylko, że w stolicy musiał posiadać jeszcze drugie mieszkanie, gdyż od czasu do czasu, po kilka dni spędzał poza kolonią.

Tak mijają dni i miesiące. Aż pewnego poranku, równo z brzaskiem, na peryferji osady zatrzymał się szereg samochodów, z których wyskoczyły ciemno odziane postacie i rozszpawszy się w tyraljerkę, bezszelestnie ruszyły przed siebie. Nie trudno odgadnąć, że był to oddział policji stolecznej, który skradając się z cicha, zmierzał wprost do willi Mr. Gastona. Niebawem willa została zewsząd osaczona, a gdy właściciel, pomimo wielokrotnych wezwań, nie okazywał chęci wyjścia na spotkanie swych „gości”, komendant oddziału dał rozkaz wtargnięcia do domku siłą. Okazało się jednak, że willa była dobrze przygotowana do odparcia tego rodzaju niepożądanych wizyt, bowiem okna zasłonięte były stalowymi żaluzjami, a drzwi mocno opancerzone. Z forteczki posypał się grad kul: to Mr. Gaston gdzieś z ukrycia prażył z pistoletu maszynowego szturmujących policjantów. Ale i ci bynajmniej nie próżnowali, strzelając gęsto z rewolwerów i rzucając ręczne granaty. Na ulicy zadudniło auto pancerne...

Przebudzeni palba i hukiem pękających granatów mieszkańcy osady, wylegli na ulicę i, skupiając się trwożliwie w grupki, starali się zorientować w sytuacji. — Tudno było dać wiary, by ciesząc się ogólnym szacunkiem, zacy p. Gaston mógł mieć jakieś porachunki z przedstawicielami praworządności!... To najwidoczniej jakieś nieporozumienie...

Tymczasem twierdza padła; policjanci wyprowadzili jej obrońcę — z łańcuszkami na rękach. Na twarzy Mr. Gastona

Po słońce do Jugosławji

Odnowienie sił, ciała i ducha daje popyt w słonecznej Dalmacji, Dubrowniku, na wybrzeżu adriatyckim, wśród czarującej południowej przyrody w warunkach komfortu, w miłym zespole towarzyskim. Całość 595.— złotych.

Informacje w Orbisie lub Francopolu. Zapisy przyjmują Orbis w Poznaniu, Plac Wolności 9, tel. 52-18. ng 11 487

stróg. A od Grodna urządzimy wypad do Wilna.

— A cel główny planowanej wycieczki?

— Przedewszystkiem zebranie ciekawego materiału artystyczno - krajoznawczego. Zabieram w tym roku kilku bardzo zdolnych uczniów — kilku z nich wzięto nagrody w Konkursie na zabytki miasta — znania, urządzonym przez „Kurjer Poznański” — tak, że przywieziemy niewatpliwie obfity i poważny plon artystyczny.

— A czy pan profesor projektuje może jaką wystawę tych prac?

— Owszem i będzie to wystawa prawdopodobnie bardzo ciekawa. Mianowicie. Kuratorjum Okręgu Poznańskiego zajęło się bardzo gorąco niesieniem pomocy szkołom kresowym na wschodzie My, chcąc się do tej akcji przyczynić, zamierzamy wystawę naszą, która będzie się składała głównie z prac graficznych, urządzić jako imprezę okręzną po Wielkopolsce. Kurator przyrzekł nam jak najdalej pomoc w naszych poczynaniach, tak że okrężna ta wystawa mieścić się będzie prawdopodobnie w gimnazjach i szkołach, i to tem pewniej, że pełny dochód z tych wystaw przeznaczamy na pomoc dla szkół na kresach wschodnich.

— Bardzo piękne zadanie.

— Proszę pana, uważam, że wycieczki takie mają bardzo wielkie znaczenie. Przedewszystkiem wychowawcze, zaznajamiając naszych młodzieńców z zupełnie innymi warunkami kulturalnymi i ekonomicznymi tej tak dla nas prawie egzotycznej części kraju. A powtórze materiał przez nas zebrany będzie miał, przypuszczam, poważne znaczenie kulturalne.

Zupełnie słusznie. Dlatego życzyć należy projektowanej wycieczce jak najpiękniejszych wyników. W. P.

Dziś w środę o godz. 18.15 — 18.30 na ogólnej fali usłyszymy chór gimn. Mickiewicza, którego wartości artystyczne mieliśmy możność poznać na Święcie Pieśni szkół średnich w auli uniwersyteckiej 4 maja br. Chórem tym kieruje prof. Karol Broniewski, absolwent Państwowego Konserwatorium Muz. w Poznaniu (kl. fortepiano — p. prof. Zaleski).

miliona pesetów. Następnym wyczynem szajki było wysadzenie dynamitem banku w Gijon. A gdy ziemia hiszpańska poczęła już zbyt „palić pod stopami”, „El Pistoleso” z kompanją swą przeszedł przez Pireneje.

Nazwisko „El Pistoleso” stało się wnet postrachem całych obszarów południowej Francji. Napady i rabunki następowały po sobie zaledwie z kilkudniowymi przerwami. A choć bywały wypadki, że członkowie bandy wpadali w ręce policji i byli tracieni, to jednak tajemniczy herszt pozostawał nieuchwytny.

I dopiero w zacisznym St. Leu dosięgła go ręka mszczącej Nemezis. „Spokojny, zacy rentier Mr. Gaston” zawisł na szubienicy w 1927 roku. Kr.

KOMUNIKATY TEATRALNE

Z Teatru Polskiego

Na ostatnich trzech przedstawieniach doskonałej komedji muzycznej „Muzyka na ulicy” teatr był wysprzedany, a duża publiczność odeszło od kasy, nie dostawszy biletów. Dziś i jutro „Muzyka na ulicy”. Celem punktualnego rozpoczęcia przedstawienia uprasza się publiczność o kupowanie biletów wcześniej; za wcześniejszą sprzedaż kasa nie pobiera żadnych dopłat. W próbach doskonała komedja Fr. Molnara „W cukierence” w reżyserji R. Zawistowskiego, z nową wystawą Z. Szpingera.

Z Teatru Nowego

Dziś premiera znakomitej farsy Arnolda i Bacha „Filip w opałach”. Jak wszystkie farsy tej spółki autorskiej, naspikowana jest świetnymi dowcipami i przekomicznymi sytuacjami, wywołującymi na widowni nieustanne śmiechy i brawa. W rolach głównych pp. Zbikowska, Orszańska, Brylińska, Zuromska, Michałowska, Kaden, Bystrzyński, Fiszer, Serwiński, Sojecki, Malinowski, Przebiński i inni. Reżyserja: A. Bystrzyńskiego. Dekoracje K. Krajewskiego.

Miły obrazek z plaży w Catalina Island (Kalifornja): Grubasek z latającą rybą.

Z najnowszej mody paryskiej: Granatowa suknia, z kłoskową pelerynką podbitą białą piką. (Fot. d'Ora, Paryż).

Stanisław Niedzielewski
lekarz-dentysta
członek Związku Stomatologów i Lekarzy Dentystów.

Osiedliłem się
w Skokach Rynek nr. 97
Florjan Fabianowski
lekarz praktyczny

Już w najbliższych dniach
ukazuje się książka
„ROMAN DMOŃSKI“
PRZYCZYNNKI — PRZEMÓWIENIA

LOKAL HANDLOWY
nadający się na każdą branżę, w naj-
ruchliwszym punkcie miasta Pozna-
nia przy ul. Nowej — w BAZARZE
wydzierżawimy.

Nagłówkowe słowo (tłusto) 25 groszy, każde
dalsze słowo 15 groszy, 5 liczb = jedno słowo.

1. DOMY-PARCELE
Informacja Budowlana
przy Korporacji Budowniczych
Poznańskich „Strzecha”.

Wspólnika
inteligentnego gotówką 1500 do
2000 przyjme do rentownego
przedsiębiorstwa Poznań.

2. PIENIĄDZ
Przedsiębiorstwo
zbożowe
poszukuje współpracownika z ka-
pitałem 8 000—10 000.

Krynica
„Wielkopolska”, urocz. kultu-
ralne, szajsze, przemle współży-
cie, sześć złotych.

ORYGINALNE PROSZKI
„MIGRENO-
NERVOSIN”
z KOGUTKIEM

A. KOSZEWSKI
Stary Rynek 61
sprzedaje najtaniej
Łóżka metalowe
Wanny kąpielowe

POŃCZOCHY NAJTRWAŁSZE
„PANI” Aleje Marcinkowskiego nr. 13.

Władysław Koltunowicz
likwiduje
z ustępstwem od 33 do 50%
artykuły biurowe, rysunkowe, kreślarskie,

Tapety
Linoleum
Ceraty
Chodniki
Dywany
Dywaniki

„HAFTOPLIS”
wykonuje mierzki, okretki, —
dziurki, wykończenie szali, falban,

SPIRYTUSOWE
EMES
NIEZASTĄPIONE W
GOSPODARSTWIE
DOMOWYM I
TURYSTYCZNE

OGŁOSZENIA DROBNE
Ogłoszenia wśród drobnych:
1-linowy milimetr 50 groszy

OGŁOSZENIE.
Urząd Wojewódzki Poznański ogłasza, że w lokalu
Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu, ul. Golebia 1, odbędzie
się dnia 13 lipca 1935 r. o godz. 11 w drodze konkursu ofert

Leśniczówka
nad Warta, 32 km od Poznania
dwa pokoje z kuchnią od zaraz

Puszczykowo
willa Ostoja poleca pokoje z ur-
ządzaniem lub bez. Zgłoszenia
Stow. św. Zyty, Poznań, Piękary 2.

4. OSOBISTE
Za
długi żony mojej Janiny córki
Stanisława Nowakowskiego z
Poznania — Puszczykowa nie
odpowiadam.

Trwała
ondulację
farbowanie włos-
sów, manicure,
peruczki i t. d.

Za długi
miej żony Michaliny, ur. Zawieja,
zamieszkałej Tylnie Chwaliszewo
12, nieodpowiadam.

Trwała
komplet 1,50, wodna z myciem
2.— Pl. Wolności 13. zdg 95 156

6. OŻENKI
Panna
lat 48, wysoka, pracuje kupiec-
twie, oszczędności 20 000 chce się
ta droga zapoznać z dobrze sytu-
owanym panem stosownych lat i
dobrego charakteru.

Najodpowiedniejsze
znajomości
towarzystwo — matrymonialne uła-
wka dyskretnie, solidnie „Wan-
da”, Rom. Szymańskiego 4 — 5.
zdg 95 165

Pania
kulturalna przystojna, samodziel-
na zapozna kawaler bez nale-
gów, wiek średni, dobra prezenc-
ja, ofic. emery. Cel matrymo-
nialny. Oferty Kurjer Poznań-
ski zdg 95 201

7. SPRZEDAŻE
Skład
kolonialny, mieszkaniec towar. ma-
giel tania sprzedam. Adres
Kurjer Poznański zdg 95 250

Rowery
turystyczny 95,
balonowy 105, 5
lat gwarancji —
tylko firmie No-
waczyk, Poznań,
nr 11 244-5

Sprzedam
skład kolonialny i delikatesów
wraz z całkowitem urzędzeniem
od 35 lat, dobrze prosperujący
w powiatowym mieście, gdzie sad
i gimnazjum. Do przejęcia po-
trzeba 10 000 zł. Zgłoszenia do
Kurjera Poznańskiego pod
zdg 95 945

Wyprzedaż obuwia
damskiego, kolory jasne i ciem-
niejsze, najprzedniejszego gatun-
ku niższej półki ceny fabrycznej
tylko za gotówkę. Polska Centrala
Spożywczych Spółdzielni Kolo-
nialnych Poznań, Stary Rynek
nr. 46/47. Pg 3573-18,84

Maszyny
do pisania
biurowe
i
kufereczkowe
„Continental”

Triumf techniki. Jakość niedo-
ścigniona. — Przedstawicielstwo
Przygodzki, Hampel i S-ka
Poznań, Sew. Mielżyńskiego 21.
Tel 21-24. ng 8333

Jedynie na m. czerwiec.
okazyjna sprzedaż
rowerów, maszyn
i lodowni
domowych,
naczyni
aluminowych,
wyżymaczek i platerów

Największa fabryka
pianin Sommerfelda
dostarcza nowe pianina za wpla-
ta 300.— z resztą płatną na do-
godnych warunkach. Niskie ceny
Gwarancja. Skład fabryczny Poz-
nań, ul. 27 Grudnia 15 ng 8336

Wielka sprzedaż
okazyjna
Dom Komisowy, Wroniecka 6/8,
poleca okazynie: jadalnie — sy-
pialnie — gabinety — kuchnie —
szafy — łózka — krzesła, leżan-
ki — tapczany — umywalki —
biurka, lampy — elektroluksy —
lodówki. dg 2 647

Aparat
do fabrykacji lemoniady i sodo-
wej tania sprzedam. Wielka 13,
Restauracja. zdg 95 005

Celem
rozbudowy elektrowni Poronin
obok Zakopanego sprzedam pole-
wę, gotówką 60 000. Wiadomość:
Biuro Kubińskiego, Zakopane.
ng 11 352

Do I Komunii św.
zegarki
medaliki, ryngrafy, pierścionki w
wielkim wyborze tania poleca —
T. Gąsiorowski, Poznań,
św. Marcin 34
d 2286

Torebki
damskie
Parasole
teki walizy, Portfe-
le, Portmonetki etc.
W. Czysty, Szkolna 11,
naprzeciw szpitala. dg 2002

Skład
pieczywa sprzedam tania. Adres
wskaże Kurjer Pozn. zdg 95 007

Meble
koszykowe tania sprzedam. Pa-
trona Jackowskiego 38 — 10.
zdg 94 924

Okazja!
Elektro - radiotechnikowi sprze-
dam tania sklep, mieszkanie i
warsztat w ruchu przy przyncyp-
palnej ulicy, Kłacka, Grud-
ziądz, Wybickiego. ng 11 008

Maszyny do pisania
male i duże, nowe i uży-
wane największy wybór
— najniższe ceny. —
Gwarancja. Skóra i
S-ka, Poznań, Aleje
Marcinkowskiego 23.
ngr 8303

Sprzedam
z powodu śmierci rozlewnie piw
i wód mineralnych. Oferty Kur-
jer Poznański dz 2 788.

Bacność!
Grus betonowy, kawały duże i
male, grus z cegły do oddania,
Włz 2.— Zgłoszenia: dawniejszy
Młyn Świętojańska-Malta.
zdg 94 931/2

Meble
najtaniej poleca
Baranowski
Poznań, Podgórna 13. Pg 3227/8

Rowery
gwarancja od 95 zł.
„Marta”
Szewska 20. zdg 90 697

Rower
(balonowy) mało używany sprze-
da „Londyńska”, Masztalarska.
zdg 95 698

Meble
poleca najtaniej
K. Bakoś, Stary Rynek 51
zd 93 72/3

3 pasy skórzane
mało używane 11 szeroki, 6 długi,
7 szeroki, 6 długi, 7 szeroki, 7 1/2
długi. Oferty Kurjer Poznański
zdg 94 955

Samochody
osobowe „Citroen” B. 14 i Fiaty
509 w bardzo dobrym stanie. Pa-
trona Jackowskiego 49.
zdg 94 936

Najlepsze parcele
budowlane przy ul. Grunwaldz-
kiej i Słonecznej. Informacja:
Wierzbiciele 20, m. 3, telefon
78-30. zdg 94 943

Kolonjalka
dobrze prosperująca blisko Poz-
nania, większe fabryki ewentl.
przyłączenie restauracji do ob-
iektu 4 000 zł. Oferty Kurjer Poz-
nański zdg 94 968

Maszyna
pisania jak nowa. Marcina 15 —
m. 5. zdg 94 973

Składnice
materiałów budowlanych i drzew-
nych, dobrze zaprowadzona —
sprzedam. Adres wskaże Stawna
13, m. 1. zdg 94 981

